

Nobelprijs

Als alles goed gaat, geraken de Noord-Koreaanse kunstschaatsers Ryom Tae-ok en Kim Ju-sik over enkele weken zonder kleerscheuren door de gedemilitariseerde zone, lokaal bekend als DMZ Chosun. Een busritje door de Zuid-Koreaanse Alpen verder ligt Pyeongchang, waar de Olympische Winterspelen worden gehouden.

Eergisteren viel dan nog het nieuws in de mailbox dat het Internationaal Olympisch Comité (IOC) niet opgeeft in zijn poging om ook een eengemaakt Koreaans ijshockeyteam bij de vrouwen het ijs op te sturen. We zullen meer te weten komen na zaterdag 20 januari, als Noord en Zuid onder voorzitterschap van sportpaus Thomas Bach elkaar treffen in Lausanne. Daar zal ook worden besproken of het niet het uitgelezen moment is om weer eens samen op te marcheren bij de openingsceremonie.

Dit is geen primeur. De twee Korea's ondernemen af en toe heftige pogingen om het goed te maken. Zo ook na de boycot van het noorden van de Spelen in het zuiden (Seoel 1988). In 1991 traden ze onder één Koreaanse vlag op bij het WK tafeltennis in Chiba en het WK voetbal voor de U20. Later zijn ze in Sydney in 2000 en in Athene in 2004 als een eengemaakt team opgestapt in de openingsceremonie. Ze werden toen op groot gejuich onthaald.

Na de editie in Turijn 2006 lukte het nooit meer om hen samen te laten opmarcheren. Dat zorgde nimmer voor grote problemen, want door de internationale landcodes KOR voor het zuiden en PRK (People's Republic of...) voor het noorden bleven ze uit elkaars vaarwater.

De knop van Trump

De Noord-Koreanen voorstellen als de wereldvreemde houten klazen van de sport, die voor het eerst uit hun isolement komen, is een brug te ver. Sinds hun eerste verschijning op de Zomerspelen van München 1972 won Noord-Korea 54 medailles. België won er 43 sinds 1972 en deed aan twee extra Zomerspelen mee, want Noord-Korea boycotte samen met het Sovjet-blok LA 1984 en Seoel 1988.

In Winterspelen zijn ze nog slechter dan België en dat die twee kunstschaatsers überhaupt in Pyeongchang zullen aantreden, is een half wonder. Het duo had zich op 29 september eigenhandig gekwalificeerd in Oberstdorf, onder meer met een korte kür op muziek van The Beatles. Een dag later werden de nationale olympische comités verwacht hun nominaties bekend te maken. Behalve Kim Jong-un, die af en toe op een knop drukte en het daaropvolgend langdurend orgasme van de nieuwslezeres, bleef het de weken daarna evenwel oordovend stil in Pyongyang.

De deadline voor de olympische aanmelding werd gemist, maar geen nood, de burens waren clement: een wildcard kon ook nog.

En toen begon Trump van jetje te geven en dat vond iedereen erover. "Mijn knop is groter dan die van *rocket man*." Zou het die zin kunnen zijn die Noord- en Zuid-Korea deed besluiten om zelf nader tot elkaar te komen? Het contrast tussen Seoel 1988 en Pyeongchang 2018 valt wel op: voor de verkiezing van Seoel als olympische stad hadden de Noord-Koreanen nog mee aan de kar getrokken, maar toen de Spelen er eenmaal landden, gaven ze niet thuis. Integendeel, in november 1987 haalden ze middels een door twee Noord-Koreaanse agenten gesmokkelde bom Korean Air-vlucht 858 uit de lucht. Een van de agenten (de vrouw) kon niet op tijd de cyanide inslikken en bekende.

Opvallend toch hoe die Bach zich ineens zelf zo actief om dat dossier bekommert. Die kent zijn klassiekers en weet dat het IOC ooit op een detail na de Nobelprijs voor de Vrede heeft gemist. Ook dat had te maken met gedoe op het Koreaanse schiereiland. In de olympische

Opvallend toch hoe IOC-preses Bach zich zo actief om het dossier-Korea bekommert

kromme gedachten zit het ingebakken dat de toekenning van de Spelen van 1988 een trigger was voor de democratisering van Zuid-Korea en het aftreden van de militaire junta in 1987. Eerder dan de Spelen was het doodmartelen van de student Park Jong-chul de echte aanleiding voor de brede burgerbeweging die daarna op gang kwam.

Dat belette de toenmalige IOC-voorzitter Juan Antonio Samaranch – de geestelijke vader van Bach – niet om het IOC als katalysator in dat proces te bestempelen en alle registers open te trekken om die gedachte ingang te laten vinden. Zelfs het pr-bureau Grey werd ingeschakeld en Noorwegen, waar de Nobelprijs wordt uitgereikt, kreeg met Lillehammer tegen alle logica en prognoses in de Winterspelen van 1994. Driewerf helaas, Samaranch' plannetje mislukte omdat het uitlekte in de Noorse pers.

Als Noord- en Zuid-Korea effectief dichter bij elkaar komen, en als die klojo uit het Witte Huis daadwerkelijk buitenspel wordt gezet door die Winterspelen in Pyeongchang, wie weet mag het IOC op herkansing en wie weet kan die Nobelprijs dan alsnog richting Lausanne.